

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **PROFIMEX, spol. s r.o.**, sídlem Vrbenská 2083, České Budějovice, zastoupené Mgr. Klárou Valentovou, advokátkou, sídlem Karolinská 661/4, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2017, č. j. MPSV-2017/78587-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 8. 2020, č. j. 51 Ad 2/2020 – 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně, advokátky Mgr. Kláry Valentové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 18. 1. 2017 podala žalobkyně u Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích (dále jen „úřad práce“) žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě dle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti za 4. čtvrtletí roku 2016, a to mj. ve vztahu k zaměstnanci Václavu Hrdličkovi, jenž byl u žalobkyně zaměstnán na základě pracovní

smlouvy ze dne 1. 10. 2016. V. Hrdlička byl zároveň jediným společníkem a jednatelem žalobkyně. Za žalobkyni tuto pracovní smlouvu uzavřel její prokurista J. Hrdlička. Smlouvu o prokure podepsal za žalobkyni jednatel V. Hrdlička.

[2] Úřad práce příspěvek neposkytl. Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl. S odkazem na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. 21 Cdo 11/1998 a ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2708/2008 uvedl, že není možné, aby jediný statutární orgán společnosti uzavřel pracovní smlouvu sám se sebou, a to z důvodu rozdílnosti zájmů smluvních stran. V pracovněprávních vztazích byl za žalobkyni oprávněn originárně jednat pouze jednatel V. Hrdlička. Ten s ohledem na § 437 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), nemohl uzavřít pracovní smlouvu sám se sebou jako zaměstnancem společnosti, neboť by při uzavírání této smlouvy jednal v rozporu se zájmy žalobkyně. Tento zákaz plynoucí z § 437 odst. 1 o. z. není možné obejít udělením plné moci, a to ani v případě, že se jedná o zmocnění formou prokury. Oprávnění zmocněnce jednat v pracovněprávním vztahu není originární a plyne právě z oprávnění jednatele, který však sám takový pracovněprávní vztah uzavřít nemůže.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Ads 97/2019 - 50, a ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 Ads 284/2017 - 42, č. 3858/2019 Sb. NSS, ze kterých plyne, že střet zájmů je třeba při uzavírání pracovních smluv touž osobou na obou stranách smluvního vztahu v každém jednotlivém případě zkoumat, tedy nenastává automaticky, paušálně.

[5] Dále vyložil, že institut prokury má oproti obecnému zmocnění na základě plné moci svá specifika. Prokurista je dle § 454 o. z. povinen vykonávat prokuru s péčí řádného hospodáře, není-li toto dispozitivní pravidlo smluvně omezeno. To však ve správním řízení nebylo zkoumáno. Nebylo postaveno na jisto, jaký byl rozsah prokury, ani s jakou péčí byl prokurista povinen jednat. To je dle hodnocení krajského soudu podstatné pro posouzení toho, zda zde jsou či nejsou pochybnosti o tom, že existují dvě odlišné smluvní strany uzavírající smlouvu, přičemž je obchodní společnost plnohodnotně zastoupena. K tomu odkázal na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 284/2017 - 42, že *„podle judikatury NS „zaměstnavatele sice může v konkrétním případě při uzavření smlouvy se členem statutárního orgánu zastupovat jiná osoba než statutární orgán, [...] ale nemůže být pochybností o tom, že tu nejsou dvě odlišné strany, které uzavírají smlouvu, ale že ve skutečnosti jde o předem dané právní jednání ‚ve shodě‘, při němž nikdo plnohodnotně nezastupuje obchodní společnost“ (rozsudek ze dne 22. 8. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1876/2017).* Vzhledem k tomu, že zákon počítá s tím, že prokurista by měl jednat s péčí řádného hospodáře, není-li toto dispozitivní pravidlo smluvně omezeno, je nutné s ohledem na rozsah jeho oprávnění a povinností plynoucích z § 51 až 57 a násl. zákona o obchodních korporacích dospět k závěru, že prokurista nemůže jednat pouze jako „loutka“ společnosti či jejího jednatele, neboť je sám nadán značnou odpovědností za své jednání, vztahují se na něj pravidla podnikatelského úsudku, povinnost loajality a zákaz střetu zájmů.

[6] Krajský soud tedy žalovanému vytkl, že jednak ohledně střetu zájmů uplatnil judikaturou zapovězený paušalizující přístup a nezabýval se konkrétními okolnostmi dané smlouvy, jednak nezohlednil specifické postavení J. Hrdličky jako prokuristy žalobkyně,

pokračování

který je povinen určité vyšší úrovně péče a fakticky na J. Hrdličku nahlížel jako na zmocněnce na základě plné moci.

[7] Soud s ohledem na výše uvedené nepovažoval za podstatnou argumentaci § 437 odst. 1 o. z., *dle kterého zastoupit jiného nemůže ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného, ledaže při smluvním zastoupení zastoupený o takovém rozporu věděl nebo musel vědět*. Nadto konstatoval, že konflikt členů orgánů a obchodních korporací, včetně prokuristy, řeší § 54 ve spojení s § 58 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, a § 437 odst. 1 o. z. se v takovém případě neuplatní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

[9] Stěžovatel namítá, že nepominul specifika prokury jako zvláštní formy zmocnění. Krajský soud opomíjí systematický výklad příslušných ustanovení občanského zákoníku, který zařazuje prokuru do smluvního zastoupení (samostatný 2. oddíl). Obecná ustanovení 1. oddílu jsou ve vztahu k 2. oddílu *lex generalis*. V oddíle o prokuře není žádné ustanovení, které by mohlo vést k závěru, že § 437 se nepoužije. Že je prokura smluvním zastoupením, vyplývá i z odborné literatury a judikatury, z níž stěžovatel cituje.

[10] Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2007, sp. zn. 29 Odo 1082/2005, z něž vyplývá, že limity zákonného zmocnění není možné obcházet prostřednictvím udělení plné moci. Rovněž prokura je forma zmocnění, tedy zvláštní forma plné moci, a tedy ani s ohledem na prokuru se v dané situaci nejedná o jednání dvou stran, ale ve skutečnosti jde o jednání ve shodě. K tomu stěžovatel odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 7 Ads 45/2018 - 27.

[11] Stěžovatel tak trvá na tom, že fakticky se v projednávaném případě jednalo o jednání V. Hrdličky, který prokuru udělil. Dle stěžovatele je tedy třeba aplikovat § 437 odst. 2 o. z., dle kterého se má za to, že je tu rozpor v zájmech zástupce a zastoupeného, pokud zástupce jedná ve vlastní záležitosti. Jedná se o vyvratitelnou právní domněnku, žalobce ji proto mohl vyvrátit. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek ve věci sp. zn. 1 Ads 97/2019. Stěžovatel tak nesouhlasí s krajským soudem, že správním orgánům náleží prokázání toho, že ke střetu zájmů došlo. Úřad práce přitom žalobkyni před vydáním rozhodnutí dal prostor k navržení důkazů a rovněž ji seznámil s tím, proč jí nebude část příspěvku na fyzickou osobu V. Hrdličku poskytnuta. Žalobkyně však ke střetu zájmů V. Hrdličky nic neuvědla. Stěžovatelka navíc upozorňuje, že se jedná o řízení o žádosti a vztahuje se na něj princip koncentrace dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud tedy žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně neprokázala, že ke střetu zájmů nedošlo, je nutno vyjít z domněnky dle § 437 odst. 2 o. z., tedy že ke střetu zájmů došlo a že pracovní smlouva je neplatná. Dle stěžovatele jde o neplatnost absolutní dle § 588 o. z., čemuž svědčí i rozsudek č. j. 7 Ads 45/2018 - 27.

[12] **Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti** uvedla, že Václav Hrdlička pro ni v rámci zaměstnaneckého poměru vykonává činnost řadového prodejce (referenta), která je svou náplní odlišná od jeho funkce jednatele. Pracovní smlouvu podepsal za společnost prokurista zcela v souladu se zákonnou úpravou a zakladatelskou listinou společnosti. Žalobkyně se ztotožňuje s krajským soudem, že prokurista vykonává svoji funkci s péčí

řádného hospodáře a nemůže jednat jako „loutka“. I pokud by ovšem smlouvu uzavřel za žalobkyni jednatel, vzhledem k okolnostem případu u něj střet zájmů neexistoval. Jedná se o standardní pracovní smlouvu, zájmy žalobkyně nebyly žádným způsobem ohroženy, natož poškozeny. Na jednání jednatele a prokuristy se navíc neuplatňuje obecné ustanovení § 437 o. z. a s ním spojená případná neplatnost takového právního jednání, ale speciální úprava zákona o obchodních korporacích, což potvrdil i Nejvyšší soud (rozhodnutí ze dne 8. 12. 2015, sp. zn. 29 Cdo 4384/2015). Nadto důsledkem zákazu obsaženého v § 437 odst. 1 o. z. by byla toliko relativní neplatnost, nikoliv absolutní.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Z § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti v rozhodném znění vyplývá, že podmínkou přiznání příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě je existence pracovního poměru mezi osobou se zdravotním postižením a zaměstnavatelem.

[16] Klíčovou a spornou otázkou v projednávané věci je, zda mezi žalobkyní a Václavem Hrdličkou byla platně uzavřena pracovní smlouva, a tedy zda vznikl pracovní poměr.

[17] Stěžovatel je toho názoru, že nikoliv, neboť za obě smluvní strany ve skutečnosti fakticky jednal Václav Hrdlička, a taková smlouva je neplatná pro rozpor v zájmech. Namítá, že neopomněl specifika prokury, jak mu vytkl krajský soud, neboť se jedná pouze o formu smluvního zmocnění, jeho závěry tak platí bez ohledu na to, že za žalobkyni jednal prokurista.

[18] Nejvyšší správní soud se však s těmito úvahami neztotožňuje. Již ve svých dřívějších rozhodnutích (krajským soudem uvedené rozsudky č. j. 1 Ads 97/2019 - 50 a č. j. 10 Ads 284/2017 - 42) Nejvyšší správní soud s odkazem na judikaturu Ústavního soudu konstatoval, že nejsou bez dalšího pro střet zájmů neplatné všechny pracovní smlouvy, u jejichž uzavření jednala za zaměstnavatele i zaměstnanec tatáž fyzická osoba, ovšem v různých pozicích. Závěr o střetu zájmů nelze činit paušálně pouze s odůvodněním obecné rozpornosti zájmů zaměstnavatele a zaměstnance při uzavírání pracovní smlouvy, ale je nutno zkoumat konkrétní okolnosti věci. To však správní orgány v nynější věci neučinily a závěr o neplatnosti smlouvy dovodily pouze ze skutečnosti, že fakticky za obě strany smlouvy jednala tatáž osoba.

[19] Ve věci č. j. 10 Ads 284/2017 - 42 (bod 20) soud zároveň s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu uvedl, že posouzení otázky střetu zájmů jednatele jakožto zaměstnance se zájmy společnosti jakožto zaměstnavatele nebrání ani skutečnost, že jednatel se pro jednání za společnost nechal zastoupit třetí osobou na základě plné moci, na což odkázal již krajský soud. I v takovém případě je dle Nejvyššího správního soudu nutno posoudit, zda

pokračování

mohl být dán střet zájmů. Stejně tomu bylo i ve věci č. j. 1 Ads 97/2017 - 50, kde předseda spolku udělil plnou moc k podpisu pracovní smlouvy mezi spolkem jako zaměstnavatelem a sebou jako zaměstnancem třetí osobě. Stěžovatelova argumentace ohledně zneužití institutu zastoupení je tak nepřipadná, neboť takové zmocnění nevylučuje nutnost posouzení střetu zájmů při uzavírání smlouvy, které ovšem stěžovatel neprovedl.

[20] Stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1082/2005 není pro posuzovanou věc relevantní, neboť se týkal situace, kdy statuty akciové společnosti stanovily způsob jednání představenstva tak, že musí jednat společně nejméně dva jeho členové a založily tak pro každý úkon, který představenstvo činilo jménem společnosti, povinnost vzájemné kontroly. V této situaci Nejvyšší soud konstatoval, že takovou kontrolu nelze vyloučit tím, že dva členové představenstva udělí generální plnou moc jednomu z nich. Takový postup by byl v rozporu s právní úpravou jednání statutárních orgánů společnosti v zákoně a stanovách společnosti.

[21] V projednávané věci krajský soud upozornil též na skutečnost, že pracovní smlouvu za zaměstnavatele uzavíral prokurista, jehož pozice je s ohledem na jiný standard péče při jeho jednání za společnost jiná než obecného zmocněnce. I touto skutečností se stěžovatel měl zabývat při posouzení, zda v projednávané věci byla společnost „plnohodnotně“ zastoupena a při uzavírání pracovní smlouvy existovaly dvě odlišné smluvní strany (oproti závěrům učiněným Nejvyšším správním soudem při zastoupení obecným zmocněncem). Pak by totiž ani nebylo na místě zabývat se potenciálním střetem zájmů.

[22] S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatel jej v kasační stížnosti nijak relevantně nevyvrací, argumentuje pouze, že prokurista je také smluvním zástupcem. To krajský soud nepopřel, nic to však nemění na odlišných východiscích jednání prokuristy oproti (obecnému) zmocněnci na základě dohody o plné moci, která stěžovatel nezohlednil. Taktéž jeho výchozí premisa, že i pokud by žalobkyně zastoupena nebyla, jednání, na jehož stranách by vystupovala stejná osoba, je bez dalšího neplatné, je chybná, jak již vysvětlil krajský soud i Nejvyšší správní soud výše.

[23] Teprve v případě, že by stěžovatel na základě odůvodněných argumentů, kterými by vyvrátil argumentaci předestřenu krajským soudem, dospěl k závěru, že ani prokuristu nelze při uzavírání pracovní smlouvy s jednatelem společnosti považovat za osobu jednající v zájmu společnosti (zaměstnavatele), bylo by na místě zabývat se případným střetem zájmů.

[24] Případný střet zájmů je ovšem nutno posuzovat podle relevantní právní úpravy. Věc č. j. 10 Ads 284/2017 - 42 se týkala právní úpravy účinné do 31. 12. 2013, kdy zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, neupravoval komplexně otázku střetu zájmů obchodních korporací a členů jejich orgánů. Dle judikatury Nejvyššího soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. září 2010, sp. zn. 29 Cdo 910/2009) tak v případě, kdy na situaci nedopadala ustanovení obchodního zákoníku, bylo nutno posuzovat, zda takový právní úkon ob stojí i z pohledu práva občanského (§ 22 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník). Od 1. 1. 2014 však zákon o obchodních korporacích obsahuje v § 51 až 58 pravidla pro jednání členů voleného orgánu obchodní korporace a pravidla o střetu zájmů člena voleného orgánu obchodní korporace s touto korporací, která jsou vůči občanskému zákoníku speciální úpravou. Případný střet zájmů jednatele se zájmy společnosti s ručením omezeným je tak třeba hodnotit optikou těchto ustanovení. Jak již

uvedl krajský soud, dle komentářové literatury i judikatury Nejvyššího soudu „v případě jednání členů volených orgánů obchodních korporací je ovšem třeba přiblížit ke speciální úpravě obsažené v § 54 ZOK. Splní-li člen voleného orgánu obchodní korporace svoji informační povinnost podle § 54 odst. 1 a 2 ZOK a nepozastaví-li mu kontrolní či nejvyšší orgán obchodní korporace výkon jeho funkce (§ 54 odst. 4 ZOK), může obchodní korporaci zastupovat bez ohledu na střet zájmů; ustanovení § 437 se v takovém případě neuplatní. Avšak poruší-li člen statutárního orgánu povinnost informovat o (možném) střetu zájmů podle § 54 odst. 1 a 2 ZOK, brání existující rozpor zájmů dotčeného člena statutárního orgánu se zájmy obchodní korporace tomu, aby za obchodní korporaci právně jednal, a na jednání takového člena statutárního orgánu dopadá § 437 (NS 29 Cdo 4384/2015, Rc 102/2016; NS 27 Cdo 1382/2019, Rc 51/2020)“ (BRIM, Luboš. § 437 [Rozpor mezi zájmy zastoupeného a zástupce]. In: LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1370).

[25] Na potenciální střet zájmů mezi žalobkyní zastoupenou V. Hrdličkou jako jednatelem a V. Hrdličkou jako zaměstnancem, tedy druhou smluvní stranou pracovní smlouvy, by tak bylo nutno nahlížet optikou pravidel stanovených zákonem o obchodních korporacích. Argumentace § 437 o. z. je proto v nynější věci nepřipadná. Stěžovatel se v této souvislosti dovolává rozsudku č. j. 1 Ads 97/2017 - 50, jak ovšem soud již uvedl, v tehdejší věci se jednalo o posouzení případného střetu zájmů předsedy spolku, na nějž nedopadají pravidla střetu zájmů podle zákona o obchodních korporacích.

[26] Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že stěžovatelova argumentace ustanovením § 437 odst. 2 o. z. týkající se skutečnosti, že žalobkyně v řízení před správním orgánem 1. stupně střet zájmů nevyvrátila, nemá žádný předobraz ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (jehož odůvodnění ostatně sám stěžovatel považoval za neúplné a nejasné a tuto vadu napravoval), ani v rozhodnutí stěžovatele o odvolání. Správní orgány považovaly za určující, že za žalobkyni mohl originárně jednat pouze jednatel V. Hrdlička, který však nemohl v žádném případě, ani prostřednictvím třetích osob, uzavřít za žalobkyni pracovní smlouvu, ve které by on sám figuroval jako zaměstnanec.

[27] Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 45/2018 - 27, jehož závěrů se stěžovatel dovolává, není na nyní projednávaný případ přílehlavý. Týkal se totiž pracovní smlouvy, která měla jako druh práce vymezeno obchodní vedení společnosti, jejímž byl „zaměstnanec“ jediným jednatelem. Nejvyšší správní soud tehdy konstatoval, že obchodní vedení společnosti, vymezené v pracovní smlouvě jako pozice „oblastní vedoucí prodeje a výroby“, respektive ve znění dodatku jako „vedoucí prodeje a výroby“, včetně personálních kompetencí (oprávnění provádět pracovní pohovory s uchazeči o zaměstnání včetně přijímání nových zaměstnanců či rozvázání stávajících pracovních poměrů), vylučuje, že by mohlo jít o výkon závislé práce.

[28] V projednávané věci však stěžovatel netvrdil, že by se mělo jednat o neplatnou pracovní smlouvu z toho důvodu, že její předmět se překrývá s výkonem samotné funkce jednatele. K takovým smlouvám ostatně následně velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 11. 4. 2018 ve věci sp. zn. 31 Cdo 4831/2017 konstatoval, že nejsou neplatné, nejedná se však o pracovněprávní vztah.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] V dalším řízení bude stěžovatel (žalovaný) vázán právním názorem vysloveným krajským soudem a potvrzeným Nejvyšším správním soudem.

[31] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný coby stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyni, jakožto úspěšnému účastníku řízení přísluší právo na náhradu nákladů řízení tvořených odměnou a hotovými výdaji její zástupkyně, která je advokátkou. Zástupkyně žalobkyně učinila v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Soud proto žalobkyni přiznal odměnu ve výši 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], k níž připočetl paušální náhradu hotových výdajů žalobkynina zástupce ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Advokátka je plátkyní DPH, částka se proto zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající sazbě 21 % DPH. Celkem tedy žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, kterou je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně v přiměřené lhůtě, kterou Nejvyšší správní soud stanovil v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu